

L'UCE reivindica els Països Catalans

El Manifest de Prada

En el marc de la seva 25a edició, la Universitat Catalana d'Estiu va fer públic un manifest per la unitat dels Països Catalans que té la finalitat de reobrir el debat en l'opinió pública, amb vocació de revisar plantejaments.

Recuperant una vella tradició, la Universitat Catalana d'Estiu ha promogut enguany un manifest reivindicatiu en favor de la vertebració territorial i institucional dels Països Catalans. No és la primera vegada que la Universitat fa un pronunciament públic. Ho va fer fa anys en favor de la llengua catalana, i en aquesta edició, aprofitant el 25è aniversari, ho ha fet per la unitat territorial. La iniciativa, sorgida "d'un grup de persones vinculades a l'UCE", en paraules del rector Max Cahner, té la finalitat de retornar a la palestra un tema tradicionalment evitat en el debat diari de l'opinió pública. És el punt de partida d'una discussió que es va iniciar en la mateixa Universitat, el mateix dia de la presentació del manifest, amb un debat titulat "Països Catalans: un debat incòmode?", i que previsiblement continuarà al llarg de l'any, si més no a les jornades que any rere any organitza el mateix Max Cahner, que amb tota probabilitat se celebraran a Mallorca. En aquestes jornades, si no es modifica el pre-programa previst pels organitzadors, els Països Catalans seran objecte de discussió, però no per ressuscitar vells esquemes, sinó amb la voluntat d'innovar, de replantejar estratègies i de trobar vies d'acció més eficaces.

Les primeres pistes les va donar Max Cahner el mateix dia de la presentació del manifest, quan en justificava l'aparició. "És el moment de replantejar moltes coses, hem de veure com i què hem de fer perquè continuïn vigents", explicava el rector referint-se als Països Catalans. **Ahora ell mateix situava el lloc on s'havia de produir el debat: "No busquem directa-**

ment reaccions polítiques, busquem gent que reflexioni, sense excloure'n els polítics, tot i que aquests el que han de fer és treure'n les conseqüències".

El text del manifest fa un plantejament molt obert i aglutinador, reivindicant un futur comú i plural, "on totes les opcions

Torrents, alts càrrecs de la política lingüística nacional, com Miquel Reniu, Aina Moll o Isidor Marí, factòtums de la gestió cultural com Antoni Mir, Enric Casasses o Eliseu Cilment, convergents com Joaquim Ferrer o Jaume Ciurana, republicans com Josep Lluís Carod Rovira o Pilar Rahola,

prohoms com Tísner, Josep Benet, Jordi Carbonell, Miquel Tarradell i Enric Valor, incombustibles com Josep Guia, literats com Salvador Oliva, Josep Piera i Joan F. Mira, nord-catalans com Joan Becat i Jaume Roure, ex-independents com Francesc Ferrer i Gironès, heterodoxos com Salvador Cardús, Magda Oranich, Vicent Partal i Adolf Tobena són, fins arribar a 55, els primers avaladors de la proposta.

La voluntat de revisar plantejaments, de trobar noves vies d'acció per superar el bloqueig del debat

és un dels objectius del manifest, i així es va fer pal·lès en el debat posterior a la seva presentació. Des de la provocadora intervenció d'Adolf Tobena fins a l'ortodoxa de Josep Guia es va obrir un mostrari de camins diversos que la brevetat d'horaris no va permetre ampliar a Prada, però que segurament seran recuperats en escenaris posteriors. Tobena va parlar de fracàs en l'assumpció del marc nacional, Mira va demanar redescobrir maneres de reenfocar el projecte, Marí va demanar objectius concrets i realitzables, Cahner va advertir contra el perill de les renúncies i Guia va recordar que sense mànec —País Valencià—, no hi ha paella —Principat—. El debat és obert.

Pere Martí

Max Cahner creu que és el moment "de veure com i què hem de fer perquè els Països Catalans continuïn vigents."

PERE PUNTI

entorn de l'articulació política interna i externa de la nostra comunitat han de tenir cabuda", i no entra en aspectes endèmicament espinosos com la qüestió de noms. El manifest convida a l'autoreconeixement, a "afirmar-nos nosaltres mateixos com un poble europeu, assumint les diferències internes, tan respectables com la nostra vocació unitària", i l'única petició explícita que fa és a ser reconeguts com a poble europeu "amb els mateixos drets lingüístics, culturals i polítics que qualsevol altra comunitat". Amb aquest mínim comú denominador d'intencions d'endegar el debat, cinquanta-cinc persones de diversos àmbits culturals, socials, polítics i territorials dels Països Catalans van fer de primers avaladors del document. Rectors universitaris com Nadal Batle i Ricard